

Kapitel 12

Marina presenterade avlyssningsutrustningen. En MEMS-mikrofon, stor som en skorpasmula satt fast på ett papperstunt och böjligt integrerat kretskort som i sin tur inte var mycket större än en fingernagel.

Anordningen, som vikts i en origamikonstruktion, pressades in via ett minimalt hål som sprättats upp mellan lagren i omslaget till kalendern, alldeles vid ryggen. En tunn tråd stack ut, när man drog i tråden slog kretskortet ut likt en tvådimensionell liten blomma mellan läderskikten.

Fortsatte man att dra rullade en skyddsfilm av och blottade ett lager med lim som klädde kretskortets ena sida. Snöret med skyddsfilmen drogs ut samma väg, varefter öppningen svetsades igen med en droppe snabbtorkande lim.

”En uppladdningsbar hybrid mellan batteri och superkondensator plockar upp de fria laddningsbärarna i det piezoelektriska materialet. Röstaktiveringen spar energi. Signalen går via en integrerad antenn på kretskortet och plockas upp av en mottagare i ditt armbandsur”, sa Marina på ett sätt som avslöjade att hon kunde sin sak.

Alex klocka och chefens kalender kommunikerade med varandra, automatiskt, när avståndet var tillräckligt kort. Minnet skrevs över när det blev fullt och var därför tvunget att tömmas ofta för att inte informationen skulle gå förlorad. Med lite träning kunde han göra jobbet på mindre än en halvminut, efteråt syntes inte ett spår.

Han doserade urindrivande medel i kaffe, lärde sig hur lång tid det tog för pulvret att lösas upp, drack själv för att bilda sig en uppfattning om smak och verkningstid.

Första chansen, kanske också den sista, kom efter en vecka. Risken att forskningschefen skulle börja undra och kanske vända sig till företagshälsovården ökade drastiskt efter andra eller tredje gången. Oförklarliga substanser i kroppen kunde äventyra allt.

Ytterligare en mötesdeltagare hade anmält sent intresse, ett oväntat problem som måste manövreras bort på något sätt. Trots att han bara skulle vara med en kortare stund fanns en icke försumbar risk att han kunde vara kvar när chefen avlägsnade sig, det gällde att få bort honom tidigt under mötet.

Han andades in genom näsan, höll andan, blåste ut genom munnen och höll andan igen. Varje moment tog fyra sekunder, han upprepade cykeln lika många gånger. Tekniken för taktisk andning använde han för att reglera adrenalinetts effekter, lugna nervsystemet och återfå fokus och kontroll. Hjärtfrekvensen gick ner och sinnena skärptes. Alex stegade bort mot chefs rum.

"Jag tänkte att vi kan börja med kaffe...", sa forskningschefen.

Game on!

"Svart?"

Alex placerar sig så att han inte syns i övervakningskameran, håller i pulvret och rör om som hastigast, på några få sekunder är allt upplöst. Därefter lyckas han styra mötet så att kollegans frågas avhandlas med en gång. Chefen, som sett märkbart plågad ut, lämnar rummet samtidigt som kollegan avlägsnar sig.

Alex trär på de puderfria latexhandskarna, memorerar kalenderns exakta placering, och hinner knappt påbörja ingreppet förrän ljud hörs i närheten. Dörren som stängs

längre ner i korridoren triggas hans sympatiska nervsystem och får handsvetten att tillta under gummi huden.

Händerna skakar, fingrarna slutar lyda för en stund. Han upprepar andningsmönstret som han nu forcerar en aning. Några avslutande justeringar och kalendern ligger på sin plats igen. Inte ett spår syns av vad som just hänt.

Senare på eftermiddagen gjordes det första överföringstestet. Forskningschefen stämde av inför morgondagen allt medan enheterna, som ironiskt nog byggde på Edot-utvecklad teknik, skakade hand och utbytte information som i det här fallet mest gick i en och samma riktning och landade i Alex armbandsur.

Han skruvar av boetten och plockar ut minnesenheten som han ansluter till PC:n, sätter sig med hörlurarna och kontrollerar att allt fungerar som det ska. Den höga ljudkvaliteten överraskar honom.

Minnet raderas och placeras åter i armbandsuret, han rapporterar framsteget till den ryska ambassadens underrättelsechef: *mormor har tillfrisknat, inga problem med hörseln*. Veckorna passerade, information samlades in och skickades vidare till Ryssland för analys. Datumet för Harvard närmade sig, de borde klämma in ytterligare en resa innan dess. Alex föreslog Italien. Det var tidig höst och han hade två sparade semesterveckor att ta ut. Marina gillade tanken att glida fram under Venedigs broar och att associera dem till ryska konjunktioner. Alex ville hellre vara ledig på riktigt.

Säkerhetschefen vinkade, från kontoret syntes han på långt håll.

"Godmorgon Alex. Vi gör den rutinmässiga kontrollen av lokalerna här under lunch, med elektronisk svepning. Förutom på ditt rum då förstås."

Säkerhetschefen, som var mycket ambivalent till att delge Alex den informationen, förstod inte varför företaget tog en sådan vansinnig risk. Order är order, visserligen. Fast det här luktade misstänkt illa, speciellt som Alex irriterat sagt att han ville ha informationen i god tid fortsättningsvis.

Så snart han avlägsnat sig skred Alex till verket. Ett kort meddelande gick i väg.
Dammsugaren väsnas, risk att mormors hörsel skadas. Besök hos otolog beställt till klockan tolv, behöver hjälp med transport.

Klockan var omkring halvelva då hustrun till Alex chef svängde höger från Lidingövägen in på Valhallavägen. Hon skulle precis påbörja ett filbyte när hon blir påkörd bakifrån av en lastbil som senare skulle visa sig vara stulen. Smällen är så pass kraftig att den kvaddade bilen snurrar ett halvt varv och hamnar med fronten i riktning mot trafiken.

Klockan var strax efter elva när Alex chef mottog samtalet från Karolinska sjukhuset, läget var stabilt men allvarligt. Alex noterade den upprörda konversationen och såg till att informeras om situationen, för säkerhets skull påminde han sin chef om att ta med lite arbetsmaterial i taxin. Om inte annat för att skingra tankarna. I all hast föste chefen ner papper och dokument i portföljen. Alex överräckte filofaxen, hans chef tog sin rock och skyndade i väg.
